

Cum a devenit Bruno un alt om

Crescuseră împreună, Bruno de Rijke și Agnes Musch. Pe când Bruno încă n-avea nici cinci ani, deja stătuse lângă căruciorul în care era micuța Agnes și oprea muștele care voiau să se așeze mereu pe năsucul mic. Mai târziu, Bruno o luase pe mica lui prietenă pe sania sa și nimănui altcuiva nu voise micuța drăgălașă să i se încredințeze.

Satul, în care crescuseră împreună, era situat în apropierea unei mine și aproape numai mieri locuiau acolo cu familiile lor. Meseria de miner pusese pe bărbați o amprentă deosebită. Toți aveau o culoare palidă a feței și o trăsătură hotărâtă era în jurul gurii lor. Ei toți știau: „Fiecare clipă poate fi ultima pentru mine”. Pentru că nu toți care coborau în adânc se întorceau. Dar această cunoaștere avea un efect foarte diferit. În timp ce unora le dădea o dispoziție serioasă și îi determina să se intereseze de lucrurile eterne, ceilalți credeau, în privința viitorului lor nesigur, că trebuie să savureze cu atât mai mult ziua de astăzi. Cei mai serioși, pe departe grupul cel mai mic, pregătiseră la capătul satului o sală mică, în care se întruneau regulat la studii biblice. Ceilalți, dimpotrivă, își petreceau timpul liber de cele mai multe ori în cele două birturi ale satului, unde se purta mereu de grijă din belșug de conversații și amuzament.

Minerul Musch și soția sa nu neglijau niciuna dintre străngerile din mica sală vopsită în alb, iar Agnes, copilul lor cel mai mare și singura lor fiică, trebuia să-i însoțească mereu.

Dar oricât de sinceri erau tata și mama Musch, creștinismului lor le lipsea ceva și aceasta era adevărata bucurie. Ei vorbeau mult despre datorie și conștiință - lucruri care sunt la locul lor bune și importante. Dar Agnes și cei doi frațiori ai ei auzeau numai puțin despre marea dragoste de păcătoși a Mântuitorului, care doar este în mod deosebit un prieten al copiilor, și așa se face că ei se simțeau frecvent mai degrabă respinși decât atrași de credința pe care o mărturiseau părinții lor. Destul de des se întâmpla ca mica Agnes, în toiul unui joc vesel să exclame cu un suspin adânc:

„Ah, bate ceasul turnului! Acum trebuie să merg repede acasă, ca să fiu la ora de închinare.”

Și ce pagubă este dacă o dată nu ești și tu acolo?”, a încercat Bruno de multe ori s-o oprească. Dar Agnes, care a fost prea obișnuită cu ascultarea, clătina de fiecare dată energic cășorul și fugea acasă cât putea de repede.

Și în mica sală albă se plictisea Agnes adesea, când trebuia să șadă așa de mult liniștită și să asculte, fără să poată să înțeleagă ce spunea vorbitorul din Biblie. Singurul lucru pentru fetiță, care nu însemna că trebuie, era mersul la școala duminicală. Iar aici nu îi avea cu ea pe părinții ei severi, ci pe Luise Rinkel, o fată tânără, prietenoasă, voioasă, de care Agnes se simțea foarte atrasă.

Luise avea un frate care era cu patru ani mai mare decât Bruno. Luise, ca și Agnes, priveau mereu cu multă admirație la amabilul, puternicul Fritz. În plus, firește că Agnes nu bănuia - ea doar era mult prea tânără pentru aceasta -, că părinții ei nutreau dorința și câteodată chiar vorbeau deschis împreună, ca Fritz Rinkel, tânărul temător de Dumnezeu, plin de speranțe, să devină odată ginerele lor și că ei se gândeau totodată cu îngrijorare, că Bruno de Rijke putea, eventual, s-o ceară pe Agnes. Aparent, Bruno nu era mai prejos de Fritz, dar el nu era temător de Dumnezeu ca acesta, ci dimpotrivă, foarte, foarte ușuratic.

Îngrijorarea părinților nu era neîntemeiată. Când Agnes abia dacă atinsese vârsta potrivită, i-a fost oferit un post în oraș, la intervenția lui Bruno, acolo unde lucra el. La început, părinții lui Agnes n-au fost deloc de acord cu acest plan. Dar când au aflat că familia la care se va muta

Agnes este credincioasă, și-au dat acordul, chiar dacă nu fără ezitare, și tânăra fată s-a mutat în marele oraș.

Cu totul pe neașteptate, Agnes a fost iarăși rechemată acasă deja după un timp scurt, ca să ia parte la înmormântarea tatălui ei. Domnul Musch fusese numai câteva zile bolnav. El nu putuse nici măcar să-și ia rămas-bun de la iubita sa fiică. Dar împreună cu un salut de despărțire îi lăsase un cuvânt: „Să slujești Domnului cu toată inima ta!” [Deuteronomul 10.12.]

Oricât de greu îi venea lui Agnes să-și lase mama singură în adâncă ei tristețe, era totuși de două ori mai necesar ca ea să câștige bani după moartea tatălui ei. Așa că s-a întors din nou în oraș. Bucuriile și distracțiile acestuia începuseră deja să exercite o atracție asupra copilului simplu de la sat. Pentru stăpâna ei, Agnes era uneori o enigmă. Potrivit cuvintelor ei, doamna trebuia să admită că fata se bucurase de o bună educație creștină. Dar în munca ei lăsa mult de dorit. Ea putea să fie de-a dreptul neatentă și superficială și doamna P. se mira atunci, cât de puțin se potriveau mărturia și umblarea la tânăra fată.

„Poate că Agnes încă nu are deloc viața din Dumnezeu”, și-a dat cu părerea odată o credincioasă vârstnică, față de care se confesase stăpâna lui Agnes. „Pare că a auzit mult despre Dumnezeu și că a învățat mult din Scriptură, fără ca ea să fi experimentat până acum pentru sine harul aducător de mântuire. Poate că Dumnezeu mai trebuie s-o ducă pe căi dureroase, înainte ca ea să se predea din inimă Domnului. Să ne rugăm mult pentru această fată!”

Nimeni din casă nu bănuia că Agnes se întâlnea în taină cu Bruno de Rijke. Se credea că în duminicile ei libere, ea mergea la întrunire creștină - așa cum pretinsese repetat. Dar în loc de aceasta se întâlnea, de cele mai multe ori de îndată ce părăsise casa, cu prietenul tinereții ei și apoi mergea cu el undeva la o distracție. Ce-i drept, ea încerca de multe ori să-l convingă pe Bruno să meargă cu ea la adunarea creștină din localitate, dar în majoritatea cazurilor, glasul de avertizare al conștiinței era foarte repede redus la tăcere printr-un cuvânt vesel al însoțitorului ei. Și dacă chiar reușea cu adevărat vreodată să-l determine să meargă la o adunare - la ce putea să ajute aceasta? Cum ar fi putut ea, care, prin felul ei nesincer de a proceda, dovedea chiar prea deslușit cât de puțin bătea propria ei inimă pentru Acela care este „adevărul” în persoană, să fie un îndrumător la Dumnezeu pentru tânărul bărbat ușuratic, cu concepții lumești?

Într-o zi, Agnes i-a împărtășit stăpânei ei, fără o explicație mai amănunțită, că s-a logodit cu Bruno de Rijke. Și mama a aflat noutatea abia în aceeași zi, printr-o scrisoare a fiicei ei.

O dezamăgire mai amară n-ar fi putut Agnes să-i pregătească mamei ei. Ea lăsa să se întrevadă destul de limpede în scrisoare ei, că nici Bruno, nici ea, nu vor renunța la relația lor, chiar dacă li se va refuza consimțământul matern.

În ceasurile ei singuratice, doamna Musch, care era o creștină sinceră, se întreba dacă nu cumva ea însăși fusese o piedică pentru copilul ei, în tinerețea lui, care îl cunoștea pe Domnul Isus la fel de puțin ca Bruno Rijke, prin legalitatea ei severă și uneori, la această întrebare, micuța ei fiică stătea în gând în fața ei - fusese într-o zi plăcută de vară -, și încă i se părea că mai aude rugămintea ei întrebătoare:

„Am voie în această *singură* duminică să lipsesc o dată de la adunare, pentru că este ziua mea?”

Atunci, soțul ei și ea respinseseră categoric rugămintea copilărească, iar acum? Ah, acum trebuia să-și dea consimțământul la *această* rugămintă!

Ziua nunții a venit. La plecarea din casa părintească, Agnes a sărutat-o pe mama care plângea și i-a spus, consolând-o:

„Nu fi tristă, măicuță; vei vedea, Bruno va deveni și el cândva un altul. *Trebuie doar să-i dai timp!*”

Ea nu se gândea că ea însăși era încă aproape la fel de departe de Împărăția lui Dumnezeu ca și soțul ei. Și cât de puțin putea bănuși, că ea rostise un cuvânt profetic în legătură cu Bruno!

Dacă Agnes crezuse că poate să devină fericită cu soțul ei și fără Dumnezeu, atunci avea să fie curând dezamăgită foarte dureros în această speranță. Fericirea iluzorie nu dăinuie decât atâta timp cât lipsesc dificultățile și nevoile. Și ah, cât de repede vin acestea!

Bruno, care se purtase foarte bine în timpul logodnei, și-a însușit curând alte obiceiuri. Cu toate că Agnes făcea totul ca el să se simtă confortabil acasă, el petrecea totuși aproape toate serile în compania prietenilor săi ușuratici, în timp ce soția sa ședea singură acasă. Aceasta era ceva foarte amar pentru Agnes, care se bazase așa de tare pe dragostea soțului ei. Dar au venit încercări și mai grele. *Dumnezeu* vorbea cu ea. El i-a luat copilășul întâi-născut, băiatul ei drag, blond, de care era atașată cu toată dragostea inima ei de mamă.

În această suferință amară, în care tânăra femeie nu avea pe nimeni care s-o consoleze, s-a simțit îndemnată să plece acasă. Ea își amintea cum mama ei fusese mereu calmă și liniștită, chiar și în cele mai grele încercări. Agnes știa bine de unde primise mama această putere și ea a observat și acum de unde lua, la fel, tot ajutorul și toată mângâierea. Ah, ea însăși trebuia să se lipsească de acest ajutor și consolare de sus, pentru că încă nu era un copil al lui Dumnezeu. Dar acest Dumnezeu, de care se interesase așa de puțin până acum, i-a venit în ajutor. El a făcut-o să-și dea seama că păcatele ei erau cele care stăteau între El, Cel sfânt, care urăște răul, și ea. Au urmat ore serioase de adâncă neliniște și tristețe în legătură cu viața ei pierdută, până când Agnes, în sfârșit, învățată de mama, a îndrăznit să-și îndrepte privirea de la sine spre Hristos. Agnes a putut să creadă că Mântuitorul răstignit murise și spre binele ei și în timp ce ea privea așa de increzătoare la El, au dispărut neliniștea și teama și o pace dulce a intrat în inima ei.

Acum, ea era un copil al lui Dumnezeu. O, cât de cu totul altfel se simțea acum decât puțin mai înainte! Isus devenise Mântuitorul ei. El, la al Cărui cuvânt plin de putere se liniștise odinioară furtuna mării răscolite, nu va conduce El la țarm și corăbioara ei acum, sigur, prin orice furtună și prin toate valurile mării? Fericita mamă, care a putut să trăiască bucuria să-și vadă, în sfârșit, copilul iubit protejat în brațele Salvatorului divin, a știut să-i spună proaspăt convertitei multe cuvinte bune în această privință. Ambele femei, mama și fiica, petreceau acum ceasuri fericite împreună.

Dar Agnes trebuia să se întoarcă la soțul ei. Acum era de două ori mai dureros pentru ea să observe căile păcătoase ale lui Bruno, care nu puteau să se termine decât în eterna pierzare. Tot mai mult și mai mult avea de suferit sub comportamentul trist al soțului ei. Abia dacă mai rămânea vreo seară acasă. De la mină, drumul lui ducea la birt, de unde se întorcea acasă abia noaptea târziu. Bani primea tot mai puțini, deși cheltuielile după nașterea unui al doilea copil, și curând chiar al unui al treilea copilăș, creșteau permanent. Dar tânăra femeie își îndura curajoasă soarta grea. Ea nu se plângea, nici măcar mamei sale. Numai o singură dată a încercat să-i reproșeze soțului ei nedreptatea pe care el le-o făcea ei și copiilor. După ce discuția decursese fără rezultat, ea n-a mai vorbit despre el decât cu Dumnezeu. Lui Îi aducea în rugăciune neîntreruptă toate mâhnirile și grijile ei. Ca să procure lucrurile cele mai necesare pentru sine și pentru copii, cosea pentru alții și a putut să experimenteze cum Și-a amintit Domnul de ea, și înainte de toate, cum El a putut să mențină calmă și liniștită, cu toată suferința ei, o inimă care se încrede în El. În plus, ea se străduia să rămână pentru soțul ei o soție blândă, iubitoare. Și pe cei doi băieți ai ei îi creștea în aceste convingeri. Ea căuta să le facă iubit și prețios Cuvântul lui Dumnezeu și avea în vedere cu sinceritate să mențină trează în inimile lor tinere, dragostea pentru un tată care abia dacă merita acest nume.

Se făcuse iarnă. Într-o seară, Agnes a auzit cu mult înainte de timpul la care Bruno obișnuia să vină acasă, un zgomot neobișnuit și murmur de glasuri pe trepte. Brusc și-a aruncat lucrul de mână deoparte și s-a grăbit afară, apucată de o teamă mare. Un bărbat venea cu pași grei pe trepte în sus. Când a văzut el femeia, i-a relatat că soțul ei a fost accidentat în mină împreună cu mulți alții într-o explozie.

Agnes și-a reținut respirația plină de teamă.

„Trăiește?”, a întrebat ea cu greu.

„Da”, a fost răspunsul, „l-am adus aici pe o targă.”

„O, atunci mai vrei să fii îndurător față de el, Dumnezeu meu!”, a strigat Agnes și a fugit pe trepte în jos, ca să fie de ajutor la transportul greu în sus.

Accidentatul a petrecut noaptea în dureri violente. În ziua următoare a fost dus la spital, deoarece trebuia să-i fie amputat un picior. Acolo a zăcut multe săptămâni, uneori aproape de moarte. Apoi, după ce în sfârșit s-a însănătoșit și a putut să se întoarcă acasă, era mai înstrăinat de Dumnezeu ca oricând, un om înăcrit, cu care soția și copiii aveau mai mult de suferit decât înainte. Acum, credința lui Agnes a început să se clatine. Dacă și această modalitate, pe care o folosise Dumnezeu, dădea greș, atunci îndelunga Sa răbdare cu soțul ei era cu siguranță la capăt și toată stăruința ei fusese zadarnică. Așa se gândea tânăra femeie și rugăciunea ei pierdea din intensitate. Și dragostea ei se împotmolea uneori și cine știe unde ar mai fi ajuns totul, dacă Părintele îndurărilor n-ar fi avut grijă de copilul Său slab și nu i-ar fi venit în ajutor în credințioșia Sa!?

Pe neașteptate, Agnes a primit în vremea aceasta vizita mamei sale. În sat, unde locuia bătrâna, se căuta un portar pentru nou ridicata casă a asociației, care era folosită în tot felul de scopuri. La cererea doamnei Musch, primarul comunei s-a declarat pregătit să-l angajeze un an, de probă, pe Bruno Rijke, ca fost locuitor al satului, și luând în considerație incapacitatea sa de muncă în mină. Această veste le-o aduce doamna Musch copiilor ei. Rușinată, Agnes a recunoscut în această ofertă bunătața Dumnezeului îndurător și credința s-a înviorat. Dar soțul ei n-a vrut la început să audă nimic despre această problemă și a refuzat categoric postul. Dar încetul cu încetul a fost de altă părere. El a înțeles că așa cum era situația acum, nu mai putea să meargă mult timp, că într-o zi, soția sa va trebui să se prăbușească sub povara care apăsa pe ea; în plus, statul degeaba începea să-i devină treptat insuportabil. Așa că a acceptat postul chiar dacă nu cu inima recunoscătoare. Agnes, dimpotrivă, a schimbat chiar cu plăcere marele oraș iarăși cu vechiul lor loc de baștină familiar; și cu o nouă speranță a credinței s-a stabilit cu soțul și copiii în vechiul sat minier, unde își trăise copilăria fericită.

Numai faptul că Bruno a fost sustras în felul acesta influenței prietenilor lui răi, Agnes l-a simțit ca pe o mare binecuvântare. Soțul ei rămâne acum acasă mult mai mult decât până atunci, se ocupa și de copii și era mai prietenos cu soția sa, decât în ultimele multe luni. Dar oricât de recunoscătoare saluta Agnes schimbarea îmbucurătoare, știa totuși că pentru eternitate încă nu era nimic câștigat cu aceasta. Dar nu putea ea să aibă încrederea că Dumnezeu, care îi făcuse de rușine puțină credință, va mai ajunge la țintă și cu soțul ei?

În una din zile, Bruno avea serviciu până seara târziu. El trebuia să aștepte până când se termina adunarea, care în seara aceea avea loc în sala mare, și putea să încuie clădirea. În mod obișnuit, la asemenea festivități stătea în căsuța lui de portar. Dar în mod ciudat, în seara aceasta nu putea să suporte să stea acolo. Se simțea ca și când ar fi trebuit să știe ce se vorbea în sală. Adunarea, în care oricine avea intrare liberă, era foarte vizitată. Câțiva ascultători trebuiau să stea afară, la ușa deschisă. Lor li s-a alăturat Bruno. Vorbitorul, un om simplu, din popor, vorbea despre

dragostea lui Dumnezeu și bunătatea Sa, despre îndelunga Sa răbdare și harul Său. O, cum se pricepea omul să-și captiveze ascultătorii!

Și Bruno fusese prins de prelegere și a ascultat evlavios până la sfârșit. Când adunarea s-a terminat, după ce el încuiase ușile și pornise pe drumul spre casă, el se întreba dacă dragostea lui Dumnezeu, despre care auzise, putea să fie într-adevăr mai mare decât dragostea pe care i-o dovedise soția sa în timpul atâtor ani, dar de care el se arătase așa de puțin vrednic. Atunci, dragostea lui Dumnezeu ar trebui să fie nesfârșit de mare! Dar era imaginabil că ea era valabilă și pentru el? Nu păcătuisese el dinadins ani în șir, cât se poate de rău împotriva lui Dumnezeu? Nu, vorbitorul poate să spună ce vrea, Bruno de Rijke știa că Dumnezeu îl pedepsește pe păcătos. Aceasta o auzise de multe ori pe când era băiat, când mersese cu părinții săi la biserică, unde se vorbise mai mult despre sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu, decât despre dragostea Sa.

În noaptea aceasta, Bruno n-a avut somn. Sigur, Dumnezeu putea să fie dragoste, Dar undeva - el își amintea exact - era scris: „*Dumnezeu este lumină!*” Și în timp ce multele păcate ale vieții sale se înălțau ca un munte în fața lui, o teamă paralizantă se așeza pe sufletul său. În sfârșit, n-a mai putut să suporte. Și-a trezit soția și i-a spus cum se simțea și ce auzise în seara aceea despre dragostea nesfârșită a lui Dumnezeu.

„Dar”, a adăugat el cu glas înăbușit, „la ce mă ajută toate acestea? Am trăit prea mult timp în păcat și revoltă împotriva lui Dumnezeu, deși știam că este așa.”

„Dar, Bruno”, a răspuns Agnes, „dragostea lui Dumnezeu este valabilă înainte de toate pentru păcătoșii care își simt vina. Nicăieri altundeva nu se exprimă toată măreția dragostei Sale așa de minunat.”

„Agnes, spune-mi, oare este dragostea lui Dumnezeu chiar mai mare decât a ta? Tu mi-ai iertat tot ce ți-am făcut, știu aceasta. Dar eu nici nu te-am urât și nici n-am păcătuțit din răutate împotriva ta, cum am făcut-o împotriva lui Dumnezeu. Odată are și dragostea lui Dumnezeu un sfârșit și acesta este cazul la mine.”

„Ah, Bruno, nu există chiar nimic care să poată să fie comparat cu dragostea lui Dumnezeu. La El este o mare de dragoste”, a răspuns femeia cu glas liniștit, emoționat.

„Dar Dumnezeu este și drept”, a obiectat Bruno. „Cum ar putea El, ca Dumnezeul sfânt și drept, să lase păcatul nepedepsit?”

Teamă deslușită exprima glasul altfel așa de ferm și adesea așa de dur al bărbatului.

„Nu, Dumnezeu nu poate să lase păcatul nepedepsit, aici ai multă dreptate. Dar El nici nu face așa ceva”, a fost răspunsul. „Tocmai spuneai că eu te-am iertat și chiar așa este. Dar și eu am greșit destul de des față de tine și, prin urmare, nu am nimic de cerut de la tine. Dar față de Dumnezeu am păcătuțit *toți* și de aceea trebuia ca *toți*, fie că am păcătuțit mai mult sau mai puțin, să mergem la pierzare, dacă sfințenia și dreptatea divine n-ar fi fost satisfăcute pe o altă cale. *Această cale este Hristos*. Pe El, care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru noi, putem să ne bizuim.”

Soțul și soția au mai vorbit mult timp împreună în felul acesta, până s-a luminat de ziuă. Bruno a trebuit să se scoale curând după aceea și să meargă la muncă. În dimineața aceasta trebuia curățată sala mare, în care el auzise cu o seară înainte prețioasele cuvinte despre dragostea și harul lui Dumnezeu. Când a intrat în sală, i se părea că i se strigă din nou aceleași cuvinte. Dar de data aceasta, ele vorbeau așa de nemijlocit inimii sale, încât, copleșit de tot, a căzut în genunchi în încăperea mare, goală, și și-a vărsat inima înaintea lui Dumnezeu. El a plâns cu

amar pentru greșelile sale multe și grele, iar în cer era bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un păcătos care s-a pocăit. Dar lucrurile nu s-au oprit aici. Duhul lui Dumnezeu a acționat mai departe în inima sa, așa că el, chiar dacă timid, putea să privească spre Golgota, unde S-a jertfit pentru păcătoși Mielul fără pată al lui Dumnezeu. Și acolo, dintr-odată, s-a petrecut o ciudată transformare cu el. Un sentiment de fericire de nedescris i-a umplu lăuntrul și s-a sculat de pe genunchi ca un om nou, care se știa spălat în sângele scump al lui Isus. Apoi s-a dus repede acasă. El trebuia s-o înștiințeze pe soția sa ce se petrecuse cu el.

„Acum am devenit și eu un copil al lui Dumnezeu, Agnes a mea, prin minunatul har, pe care eu nu pot să-l înțeleg”, și-a încheiat el relatarea, cu ochii strălucind. „Hristos a purtat judecata pentru toate păcatele mele. O, cât de neînțeles de mare este totuși dragostea lui Dumnezeu, încât L-a dat la moarte pe singurul Său Fiu iubit, chiar pentru astfel de oameni cum sunt eu!”

Agnes era prea emoționată ca să poată să răspundă vreun cuvânt în clipa aceasta. Dar nici nu avea nevoie de el. Cei doi soți se înțelegeau unul pe altul ca niciodată mai înainte în viața lor. Și așa, cum stăteau acum mână în mână, voiau, împuterniciți de Dumnezeu, să umble împreună pe calea îngustă a credinței, până în patria eternă.

Titlul original: „Wie Bruno ein anderer Mensch wurde”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 11-25.